

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **Mgr. L. M.,**
bytem X

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní třída 118/16, Praha 1
zastoupena advokátem JUDr. Janem Sykou
sídlem Školská 1736/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. K 13/2013,

takto:

- I. Rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory ze dne 13. 11. 2014, sp. zn.: K 13/2013, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým odvolací kárný senát České advokátní komory (dále jen „odvolací kárný senát“) zamítl jeho odvolání proti kárnému rozhodnutí kárného senátu České advokátní komory (dále jen „kárný senát“) ze dne 14. 8. 2013, sp. zn. K 13/2013. Tímto rozhodnutím kárný senát shledal žalobce vinným, že jako advokátní koncipient vykonávající praxi u advokáta Mgr. J. S. poskytoval v době od 22. 2. 2012 nejméně do 14. 9. 2012 právní služby městu Žamberk na základě mandátní smlouvy, kterou dne 22. 2. 2012 uzavřel svým jménem a na svůj účet jako mandatář s městem Žamberk jako mandantem, jejímž předmětem bylo poskytování právních služeb. Tímto jednáním porušil § 16 odst. 2 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), ve spojení s čl. 4 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších změn (dále jen „etický kodex“) a § 38 odst. 1 a 2 zákona o advokacii, za což mu bylo uděleno kárné opatření – napomenutí – a uložena povinnost zaplatit žalované částku 3 000 Kč jako náhradu nákladů kárného řízení do 15 dnů od právní moci kárného rozhodnutí.
2. Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:
3. Žalobce ode dne 11. 3. 2009 vykonává jakožto advokátní koncipient, ev. č. 35000, právní praxi u Mgr. J. S., advokáta se sídlem P., T. M. 92, ev. č. X.
4. Dne 20. 9. 2012 byla doručena do sídla žalované stížnost pana J. D., starosty města Žamberk, že žalobce coby advokátní koncipient vlastním jménem a na vlastní účet uzavřel s městem Žamberk mandátní smlouvu, kterou se jako mandatář zavázal vykonávat pro město Žamberk právní úkony uvedené v čl. I této smlouvy. Pan D. upozornil, že by se mohlo jednat o postup v rozporu se zákonem o advokacii a stavovskými předpisy. Dne 22. 10. 2012 byl žalované doručen také podnět ze strany neziskové organizace Transparency International – Česká republika, o. p. s. (dále jen „Transparency International“) totožného obsahu.
5. Ve správním spise je založena mandátní smlouva uzavřená dne 22. 2. 2012 mezi žalobcem jako mandatářem a městem Žamberk zastoupeným panem J. D., starostou města, jako mandantem. Dle čl. I. je předmětem mandátní smlouvy a činnosti mandatáře 1) jednání se a) společností Kavema, s. r. o., b) společností Johann Hochreiter, s. r. o., c) společností Líšnická, a. s., d) dalšími případně dotčenými osobami, e) dotčenými orgány státní správy a místní samosprávy ve věci výstavby objektu „Bioplynová stanice“ v k. ú. Žamberk stavebníkem Kavema, s. r. o., 2) vypracování analýzy skutkového stavu, 3) vypracování (variantního) návrhu řešení, 4) vypracování případné dohody o narovnání, 5) zastupování v případných soudních sporech s dotčenými osobami, 6) jednání a zastupování ve všech dalších navazujících a souvisejících záležitostech. Základním cílem činnosti mandatáře je dosažení situace, kdy mandant bude mít narovnány vztahy s dotčenými osobami především ve vztahu k nemovitostem ve vlastnictví mandanta. Dle čl. IV. je sjednána odměna dohodou jako podílová odměna v procentní výši z tarifní hodnoty. Výslovně se ujednává, že v případě neúspěchu mandatáře při zařizování předmětu smlouvy nenáleží

mandatáři žádná odměna ani náhrada nákladů. Dle čl. V. právní vztahy touto smlouvou neupravené se řídí příslušnými ustanoveními zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník.

6. Dne 12. 4. 2012 město Žamberk zastoupené starostou panem J. D. udělilo žalobci plnou moc k zastupování v řízeních před orgány veřejné moci České republiky (orgány správní a soudní) a k zahajování takových řízení ve věcech týkajících se výstavby objektu „Bioplynová stanice“ v k. ú. Žamberk stavebníkem Kavema, s. r. o.
7. Ve svém vyjádření ze dne 4. 11. 2012 k podané stížnosti žalobce podrobně popsal průběh poskytnutých služeb městu Žamberk. Dle jeho vyjádření se na žalobce dne 4. 11. 2011 obrátil radní Pardubického kraje odpovědný za zemědělství a životní prostředí se žádostí ve věci devastace městských pozemků v Žamberku stavbou bioplynové stanice a snahy části zastupitelů města prodat městské pozemky investorovi stavby za cca 2-3 % skutečné tržní ceny. Dne 30. 11. 2012 žalobce případ projednal s místostarostou města Žamberk, odpovědného za investice a majetek. Dne 22. 2. 2012 žalobce s městem Žamberk uzavřel mandátní smlouvu po jejím projednání a odsouhlasení zastupitelstvem města. Dne 7. 3. 2012 žalobce zahájil mediační jednání se společností Kavema, s. r. o., dne 24. 4. 2012 vypracoval analýzu stavu vztahů mezi účastníky, dne 25. 4. 2012 podal návrh na vydání předběžného opatření, dne 25. 4. 2012 návrh na přezkum vydaného stavebního povolení. Dne 18. a 21. 6. 2012 jednání s právníky společnosti Kavema, s. r. o. Dne 14. 8. 2012 žalobce podal žalobu ve lhůtě stanovené soudem. V průběhu srpna a září žalobce vypracoval návrh dohody o narovnání.
8. V kárné žalobě ze dne 1. 2. 2013 kárný žalobce uvedl, že žalobce uzavřel mandátní smlouvu svým jménem a na svůj účet, čímž porušil povinnosti stanovené mu v § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 etického kodexu a dále v § 38 odst. 1 a 2 zákona o advokacii, to vše ve spojení s § 39 téhož zákona. Dodal, že s ohledem na předchozí kárné postihy je porušení těchto povinností nutné považovat nejen za opakované, ale i za závažné ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii.

II. Obsah žaloby

9. Žalobce v žalobě uvádí, že v rámci kárného řízení se posuzovala otázka, zda byl jako koncipient oprávněn poskytnout se souhlasem školitele Mgr. J. S. výjimečně a neopakovaně právní službu ve věci, v níž byly jeho osobní služby vyžádány a v níž předtím jiní právníci (mj. i členové žalované) nedokázali právní službu poskytnout nebo ji poskytl vadně a nepoctivě.
10. Předně žalobce poukazuje na skutečnost, že kárná žaloba byla v průběhu kárného řízení změněna a ani po její změně neobsahovala řádné a srozumitelné odůvodnění jejího podání. Ve změněné kárné žalobě byl skutek nepřípustně nově vymezen (po uplynutí 6ti měsíců od seznámení se kárného žalobce se stavem věci), neboť původně žalobce dle kárné žaloby „bez souhlasu advokáta poskytoval právní služby“ a následně pouze „poskytoval služby“. Je přitom zřejmé, že se jedná o odlišný skutek, neboť v prvním případě žalobce „konal něco, aniž měl souhlas, přestože ke konání souhlas potřeboval“ a v druhém „souhlas měl, ale neměl vůbec konat“. Dále byla kárná žaloba podána z důvodu závažného pochybení žalobce, který byl údajně již dříve kárně postižen. Žalobce odkazuje na § 32 odst. 2 zákona o advokacii, podle něhož je kárným proviněním závažné nebo opětovné porušení povinností. V prvním případě musí jít o závažné porušení, aby se jednalo o kárné provinění,

v druhém postačí i nezávažné, opakované porušení. Kárná žaloba dále nevymezuje, čeho se žalobce měl dopustit a jaké normy měl porušit; teprve v odůvodnění kárného rozhodnutí se poprvé objevuje tvrzení o porušení § 1 a § 2 zákona o advokacii. Žalobce se tedy v průběhu kárného řízení neměl možnost kvalifikovaně bránit.

11. Dále žalobce namítá podjatost kárného žalobce, který je dle žalobce propojen s osobami negativně dotčenými výsledkem žalobcovy činnosti. Pokud kárný senát tvrdí, že námitka podjatosti není proti kárnému žalobci přípustná, jedná se o nesprávný výklad právních norem.
12. K samotnému kárnému provinění žalobce uvádí, že § 2 zákona o advokacii je nutno vykládat v kontextu s § 1 odst. 1 a 2 téhož zákona. Zákon o advokacii vymezuje poskytování právních služeb jako zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajobu v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplatu. Tyto podmínky musejí být kumulativně splněny, je tedy nezbytné, aby se jednalo o činnost, která má charakter srovnatelný s výkonem zaměstnání nebo podnikání a jejímž cílem je soustavné zajišťování příjmů. Žalobcem provedená činnost tuto podmínku nespĺňuje, neboť se jednalo o jediný ucelený a neopakovaný výkon činnosti, příjem z této činnosti byl dle smlouvy možný, ovšem nikoliv jistý, a jeho výše nebyla pro žalobce podstatná. Další zmiňovaný případ (spalovna společnosti AVE, iniciátor Pardubický kraj) není totožný, neboť se jednalo o činnost bezúplatnou a nadto dva případy během 5 let nelze považovat za soustavou činnost ve smyslu zákona o advokacii.
13. Žalobce odmítá, že souhlas dle čl. 15 odst. 4 etického kodexu by se musel vztahovat na jinou než právní činnost; takový výklad je zcela v rozporu se zněním daného článku, který odkazuje na § 304 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, podle něhož se jedná o souhlas s výkonem stejné činnosti, jako je činnost advokáta. Další názor odvolací kárný senát, podle něhož by se mělo jednat o činnost „málo významnou“, je pak zcela neodůvodněn, obdobně jako výroky o „velmi významné službě, vysoké odměně, velkém rozsahu“. V této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce tvrdí, že se souhlasem školitele má zákonné subjektivní právo poskytnout právní službu ve výjimečných případech, kdy jsou k tomu závažné důvody a kdy není narušen výkon jeho praxe.
14. Žalobce se dle napadeného rozhodnutí choval nečestně, nesvědomitě a způsobem snižujícím důstojnost advokátního stavu. Žalobce je naopak přesvědčen, že jeho jednání bylo zcela čestné a svědomité (jeho činnost byla bez jediné výtky přezkoumána i Krajským soudem v Hradci Králové), nikdy nesnížilo důstojnost advokátního stavu (právě naopak, neboť jiní kolegové právníci a advokáti nedokázali zabránit „rozkradení majetku“ veřejnoprávní korporace) a vždy bylo přiměřeně důstojné a vážné.
15. Žalobce se nedopustil nekalé konkurence a jeho skutečným klientem nebyla politická strana, jak tvrdí odvolací kárný senát. Jednalo se o žádost o právní pomoc pro město Žamberk, s níž se na žalobce obrátil přímo člen rady města pověřený správou majetku a investic. Smlouvu a potřebnou plnou moc odsouhlasila rada města po předchozím schválení zastupitelstvem. Žalobce se vždy řídil pokyny města Žamberk, nikoliv pokyny jakékoliv politické strany. Žalobce hájil zájmy města, nikoliv starosty nebo zastupitelů, kteří nebyli jeho klienty. Ke stížnosti organizace Transparency International žalobce dodává, že z pouhého jejího podání nelze činit závěry pro odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tato stížnost nebyla jakkoliv prověřena a žalobce neměl možnost se k ní

vyjádřit. Argument odvolacího kárného senátu o neoprávněném čerpání prostředků z veřejných zdrojů je zcela nemístný, neboť případná odměna byla sjednána pouze jako podíl ze zachráněných prostředků. Ve skutečnosti se tedy jednalo o pravý opak – záchranu veřejných prostředků.

16. Pro posouzení kárné žaloby bylo rovněž podstatné, zda smlouva mezi žalobcem a městem Žamberk měla charakter dohody o provedení práce ve smyslu zákoníku práce, byť byla nazvána „mandátní“. Kárný senát tuto otázku přes žalobcovy návrhy vůbec neřešil. Problematikou se zabýval až odvolací kárný senát a k jejím závěrům žalobce neměl možnost se vyjádřit. Žalobce tvrdí, že se jednalo o dohodu o provedení práce, neboť typickým znakem jeho práce byla vázanost pokyny města, informování o krocích a závislost odměny na výsledku činnosti. Takové znaky jsou u mandátní smlouvy vyloučeny, a proto na žalobce v režimu zákoníku práce dopadá § 2 odst. 2 písm. b) zákona o advokacii.
17. Na závěr žalobce zdůrazňuje, že jeho jednání vykazovalo nulovou společenskou škodlivost. Výsledek jeho činnosti byl naopak společensky maximálně žádoucí, neboť odhalil trestnou činnost starosty města a zabránil tunelování městského nemovitého majetku.
18. Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

19. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že skutek byl vymezen jako uzavření mandátní smlouvy svým jménem a na svůj účet a poskytování právních služeb v rozsahu, který je ve skutkové části výroku vyjmenován. Změna kárné žaloby spočívala ve vypuštění slov „bez vědomí a souhlasu“ tak, aby bylo zřejmé, že souhlas byl dán. Tento souhlas byl vadný a příslušný advokát byl v řízení K 41/2013 shledán kárně vinným, že nevyvíjel důsledný dohled nad činností koncipienta, neboť mu umožnil poskytovat právní služby vlastním jménem a na vlastní účet. Příslušná změna kárné žaloby znamenala zmírnění obvinění, přesto bylo vyhověno námitce žalobce týkající se přípravy obhajoby po změně kárné žaloby a jednání kárného senátu bylo odročeno. Nešlo o pouhé uzavření smlouvy, ale též o naplňování jejího obsahu poskytováním právních služeb. Tuto skutečnost ostatně potvrdil i sám žalobce, když hodnotí výsledek a rozsah svého jednání.
20. Zákon o advokacii ani vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb., advokátní kárný řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní kárný řád“), neznají námitku podjatosti kárného žalobce, proto tato námitka nemohla být projednána, na rozdíl od námitek týkající se původních členů kárného senátu, která řešena byla.
21. Žalobce v další části žaloby argumentuje rozsahem a významem právní služby, čímž však potvrzuje odůvodnění napadeného i kárného rozhodnutí. Odkaz na zákoník práce není případný a v kárném rozhodnutí je vysvětleno, proč souhlas neměl být udělen a proč jinou výdělečnou činností není poskytování právních služeb vlastním jménem a na vlastní účet. Žalobcem tvrzené subjektivní právo neexistuje, neboť by bylo v rozporu se zákonným vymezením subjektů oprávněných poskytovat právní služby.

22. Žalovaná namítá, že žalobce popisuje úsilí a výsledky poskytnutých právních služeb, ovšem předmětem výroku kárného rozhodnutí byl výhradně samotný fakt poskytování právních služeb a jejich rozsah. Právní kvalifikace jednání je správná, neboť již samotné uzavření mandátní smlouvy v rozporu se zákonem o advokacii založilo nesprávnost dalšího postupu. Způsob poskytování právních služeb nebyl předmětem kárného rozhodnutí, pouze nad rámec kárný senát zmínil kolizi vyplývající z rozdílnosti klienta a skutečného zadavatele a rovněž prohlášení advokáta, který dle svých slov nechtěl zasahovat svým jménem do politických záležitostí. Jednalo se o postup v rozporu s § 38 a § 26 zákona o advokacii a usnesením ČAK č. 6/1998 Věstníku, kterým se stanoví pravidla pro výkon substitučního oprávnění advokátních koncipientů.
23. Ohledně stížnosti Transparency International žalovaná uvádí, že součástí hodnocení kárného provinění je i ohlas veřejnosti, který má přímý vliv na hodnocení stupně snižování důstojnosti advokátního stavu. Žalovaná nesouhlasí s argumentací stran charakteru uzavřené smlouvy a odkazuje na str. 10 napadeného rozhodnutí.
24. Žalovaná žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Argumentace účastníků řízení při jednání dne 12. 4. 2018

25. Žalobce při jednání setrval na žalobě. Zopakoval, že změna žaloby ze dne 12. 7. 2013 nově vymezila skutek, za nějž byl kárně stíhán. Namítl, že žalovaná se řádně nezabývala jím vznesenou námitkou podjatosti kárného žalobce, ačkoli tak měla učinit s ohledem na subsidiární použití trestního řádu. Připomněl, že v případě daného jednání nemohl jednat opakovaně, neboť v případě spolku Rybitví vystupoval jako jeho člen a jednal tedy jeho jménem. Zdůraznil, že jeho činnost nemůže být nazvána vinklařením, neboť se nejednalo o soustavné a opakované poskytování právní pomoci, nýbrž právní pomoc poskytl pouze v jednom případě. K dotazu soudu uvedl, že v případě činnosti na základě mandátní smlouvy poskytl několik právních úkonů. Zdůraznil, že byl neprávem osočen z nepoctivého a nečestného jednání. Navrhl, aby soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil.
26. Zástupce žalované při jednání odkázal na písemné vyjádření. Připomněl, že soud přezkoumává rozhodnutí odvolacího kárného senátu, přičemž ten již rozhodoval (podobně jako kárný senát) na základě změněné kárné žaloby. Bylo prokázáno, že žalobce vlastním jménem a na vlastní účet poskytoval ve značném rozsahu právní služby, takže fakticky vystupoval jako advokát, ačkoli byl advokátním koncipientem. Z uvedených důvodů navrhl žalobu zamítnout.

V. Rozsudek městského soudu ze dne 12. 4. 2018 a zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu

27. Městský soud v Praze dne 12. 4. 2018 vydal rozsudek č. j. 9 Ad 3/2015-34, kterým zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že jednání žalobce nebylo poskytováním právních služeb ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii. Byť jeho činnost spadala pod zde uvedené formy právní pomoci a byla úplatná, nenaplnila podmínku soustavnosti. Žalobcův školitel dal žalobci řádně souhlas v souladu s čl. 15 odst. 4 etického kodexu k poskytování právních služeb, které nebyly rozsáhlé a neohrožily tak jeho výkon praxe. Žalovaná dostatečně neodůvodnila, zda bylo

možné považovat žalobcovo jednání za závažné porušení právní povinnosti ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii, neboť nezhodnotila faktický výkon činnosti žalobce, jeho kvalitu a prospěšnost pro klienta.

28. Rozsudkem ze dne 25. 7. 2019, č. j. 9 As 155/2018-48, Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm uvedl, že žalobce poskytoval právní služby dle § 1 odst. 2 zákona o advokacii, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn. Z toho důvodu bylo nadbytečné zabývat se otázkou udělení souhlasu dle čl. 15 odst. 4 etického kodexu, neboť tento souhlas nemůže opravňovat osobu neuvedenou v § 2 zákona o advokacii k poskytování právních služeb. Žalovaná dostatečně odůvodnila závažnost jednání jakožto jednu z podmínek pro spáchání kárného provinění, a je na Městském soudu, aby rozhodl, zda tuto právní otázku posoudila správně.

VI. Argumentace účastníků řízení při jednání dne 9. 3. 2020

29. Žalobce se k jednání nedostavil.
30. Zástupce žalovaného při jednání setrval na své předchozí argumentaci, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu a navrhl žalobu zamítnout.

VII. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

31. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí; při tom byl v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku č. j. 9 As 155/2018-48.
32. Podle § 38 odst. 1 zákona o advokacii „advokátní koncipient vykonává u advokáta nebo u společnosti anebo u zahraniční společnosti právní praxi, jejímž cílem je získat pod vedením a dohledem advokáta znalosti a osvojit si zkušenosti potřebné k výkonu advokacie“.
33. Podle § 38 odst. 2 zákona o advokacii „při výkonu právní praxe je koncipient povinen postupovat v souladu s tímto zákonem a stavovskými předpisy (...)“.
34. Podle § 39 zákona o advokacii „ustanovení § 16, 17, 17a, 21 a 29 se použijí pro advokátního koncipienta přiměřeně“.
35. Dle § 16 odst. 2 zákona o advokacii je „při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné“.
36. Dle § 17 zákona o advokacii „advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis“.
37. Podle § 1 odst. 2 zákona o advokacii se „poskytováním právních služeb rozumí zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajoba v trestních věcech, udělování

právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplatu (...).

38. Podle § 2 odst. 1 zákona o advokacii „právní služby na území České republiky jsou oprávněni poskytovat za podmínek stanovených tímto zákonem a způsobem v něm uvedeným a) advokáti, b) fyzické osoby (...) (dále jen „evropský advokát“).
39. Podle § 2 odst. 2 písm. b) téhož zákona „ustanovením odstavce 1 není dotčeno oprávnění zaměstnance právnické nebo fyzické osoby, člena družstva nebo příslušníka ozbrojených sborů poskytovat právní služby osobě, k níž je v pracovněprávním nebo pracovním vztahu anebo ve služebním poměru, pokud je poskytování právních služeb součástí jeho povinností vyplývajících z tohoto pracovněprávního nebo pracovního vztahu anebo služebního poměru“.
40. Na základě výše uvedeného právního stavu soud přezkoumal jednotlivé námitky žalobce a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

A) Nedostatky kárné žaloby

41. Ke zpochybňované kvalitě kárné žaloby soud musí souhlasit se žalobcem, že její návrh ze dne 1. 2. 2013 obsahoval nepřesnosti. A to zaprvé ve vztahu k údajné absenci souhlasu žalobcova advokáta, u něhož vykonával koncipientskou praxi, s poskytováním předmětných právních služeb. Za druhé chybně uváděla, že žalobce byl již dříve kárně postižen. Jelikož přitom kárné řízení probíhá na základě zásady obžalovací, jejímž výchozím dokumentem je právě kárná žaloba, je nezbytné klást na její vyhotovení zvýšené nároky (ostatně některé z nich jsou upraveny v § 7 advokátního kárného řádu). Pouze v případě její bezrozpornosti může být řádně projednána a kárně obviněný se může také bránit vzneseným kárným obviněným.
42. Ze správního spisu vyplývá, že dne 12. 7. 2013 došlo ke změně kárné žaloby, kdy byla vypuštěna pasáž, že žalobce činil právní služby bez souhlasu advokáta Mgr. J. S., a také opraveno, že žalobce doposud nebyl kárně trestán.
43. K uvedeným změnám soud předně uvádí, že ve vztahu k prvnímu tvrzení (souhlasu advokáta) neobstojí argumentace kárného žalobce z odůvodnění změny kárné žaloby, že až po podání žaloby se dozvěděl, že tento souhlas byl dán, neboť již ve vyjádření ke kárné stížnosti sepsané žalobcem dne 4. 11. 2012 žalobce uváděl, že mu byl souhlas advokáta k poskytnutí dotčených právních služeb udělen. Co se pak týče tvrzeného předchozího kárného provinění žalobce, tak uvedený údaj je pro posouzení, zda lze dané jednání hodnotit jako kárné provinění, vždy klíčový, neboť dle § 32 zákona o advokacii je kárným proviněním závažné nebo právě opětovné zaviněné porušení povinností. Jelikož přitom žalovaná má zajisté snadný přístup k údajům o předchozích kárných řízeních a o tom, zda byl kárně postižen advokát (či advokátní koncipient), na nějž má být podána kárná žaloba, považuje soud za zvláštní, pokud právě v tomto údaji obsahuje kárná žaloba nepravdu.
44. Zároveň však soud shledal, že uvedené změny kárné žaloby se netýkaly podstaty skutku, pro něhož byl žalobce kárně stíhán (a skutek nebyl nově vymezen), a nezavdávaly příčinu pro zásadní změnu obhajoby kárně stíhaného, protože kárný žalobce dále tvrdil, že jednání žalobce je závažným porušením stanovených povinností, takže je naplněna definice kárného provinění. Za této situace a s ohledem na skutečnost, že změna kárné žaloby byla žalobci doručena dne 15. 7. 2013 a jednání kárného senátu se konalo dne 25. 7. 2013 (a následně bylo odročeno až na 14. 8. 2013), takže mezi doručením změny žaloby a jednáním

kárného senátu byla prodleva 10 dnů, respektive necelého měsíce, neshledal soud uvedený postup za natolik vadný, že by musel ústít v derogaci napadených rozhodnutí z důvodu nedodržení procesních pravidel. Žalobce měl možnost připravit svoji obhajobu i vstříc provedeným změnám kárné žaloby a navíc dané změny nelze považovat za zásadní. V případě vypuštění části kárné žaloby o jeho předchozích kárných postizích totiž fakticky odpadla nutnost jeho obhajoby; naopak se žalobce mohl věnovat pouze tomu, zdali byl v jeho věci naplněn znak závažného porušení povinností. Podobné pak platí o akceptaci souhlasu advokáta s jeho jednáním ze strany kárného žalobce, neboť ani zde nebyly dány další skutečnosti, na něž by musel žalobce nově reagovat. Uvedené změny tedy lze hodnotit jako potvrzení dřívějších nepřesností obsažených v kárné žalobě, které sice dle soudu nelze kvitovat, zároveň však nezavdávají příčinu ke zrušení napadených rozhodnutí.

45. S ohledem na výše vyřčené pak nelze ani souhlasit se žalobcem, že by ve změně kárné žalobě byl skutek nepřipustně nově vymezen. Jak již bylo řečeno, podstata žalovaného jednání zůstávala stejná, změnou kárné žaloby pouze došlo k úpravě některých skutkových zjištění (především ve vztahu k předchozímu souhlasu žalobcova školitele). Nadále však podstata kárné žaloby spočívala ve skutečnosti, že žalobce tím, že uzavřel mimo výkon své koncipientské praxe u svého školitele, mandátní smlouvu, jejíž podstata spočívala v poskytování právních služeb mimo rámec advokacie, nepostupoval čestně a slušně a svým chováním nepřispíval k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Ostatně skutečnosti, že žalobce byl s podstatou kárné žaloby seznámen, odpovídá také jeho opakovaná argumentace, jež směřovala právě do podstaty celého kárného řízení. Proto soud tyto jeho námitky nepokládá za důvodné, a to i přes výše seznané nedostatky kárné žaloby.

B) Charakter smlouvy uzavřené žalobcem s městem Žamberk

46. Ve věci charakteru smlouvy uzavřené mezi žalobcem a městem Žamberk soud dal zapravdu žalované. Příslušnou smlouvu nelze považovat za dohodu o provedení práce ve smyslu zákoníku práce, jak tvrdí žalobce v žalobě. Předně je třeba zdůraznit, že smlouva je účastníky označena jako „smlouva mandátní“ a v čl. V. této smlouvy je výslovně uvedeno, že právní vztahy touto smlouvou neupravené se řídí příslušnými ustanoveními zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku. Uvedená smlouva pak svým obsahem odpovídá mandátní smlouvě ve smyslu § 566 obchodního zákoníku, podle jehož odst. 1 *„mandátní smlouvou se zavazuje mandatář, že pro mandanta na jeho účet zařídí za úplatu určitou obchodní záležitost uskutečněním právních úkonů jménem mandanta nebo uskutečněním jiné činnosti, a mandant se zavazuje zaplatit mu za to úplatu“*. Příslušná smlouva v čl. I vymezuje jednání, které se mandatář zavazuje obstarat pro mandanta a při němž musí postupovat podle pokynů a v zájmu mandanta (§ 567 odst. 2 obchodního zákoníku). V čl. II obsahuje závazek mandanta poskytnout mandatáři potřebnou součinnost (zejména umožnit nahlédnutí do písemností, předat jejich kopie a poskytnout nezbytná vysvětlení) a povinnost mandatáře podat zprávy o průběhu jednání a o své činnosti. Čl. IV. pak obsahuje ujednání o výši úplaty. Město Žamberk rovněž za účelem realizace smlouvy udělilo žalobci plnou moc ze dne 12. 4. 2012, kterou žalobce zmocnilo k zastupování v řízeních před orgány veřejné moci ve věcech týkajících se výstavby objektu „Bioplynová stanice“.
47. S ohledem na výše řečené tedy neobstojí žalobcova argumentace, podle níž je třeba smlouvu ve skutečnosti považovat za dohodu o provedení práce. V daném případě zcela chybí pracovní-právní charakter smluvního ujednání a úmysl stran zjevně nesměřoval

k navázání takového právního vztahu. Žalobce sice tvrdí, že se jeho práce vyznačovala vázaností pokyny města a průběžným informováním o podniknutých krocích, ovšem tento postup je typickým právě pro právní vztah založený mandátní smlouvou. Na uvedeném pak nemůže nic změnit ani skutečnost, že si strany v čl. IV. sjednaly, že v případě neúspěchu mandátáře při zařizování předmětu smlouvy nenáleží mandátáři žádná odměna ani náhrada nákladů. Toto ujednání by nečinilo z příslušné smlouvy dohodu ve smyslu pracovněprávních předpisů, ale spíše smlouvu příkazní dle § 724 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. V obou případech však na žalobce nedopadá výjimka dle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o advokacii, neboť svou činnost vyvíjel samostatně a nikoliv jakožto zaměstnanec právnické osoby (města Žamberk) v rámci svého pracovněprávního vztahu.

48. Soud dodává, že neshledal vadné ani procesní vypořádání otázky charakteru mandátní smlouvy. Žalobce v žalobě namítl, že argumentace obsažená v napadeném rozhodnutí pro něj byla překvapivá, neboť danou problematikou se kárný senát přes žalobcovy námitky v kárném rozhodnutí nezabýval. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007-98, podle něhož *„přestupkové řízení je vedeno v obvyklém pořadí dvou správních stolic, přičemž celé toto správní řízení se pokládá za jediný celek; odvolací řízení tak tvoří s řízením prvoinstančním jeden procesní celek. V tomto ohledu se hovoří o zásadě jednotnosti správního řízení a postup žalovaného odvolacího orgánu lze tedy akceptovat, aniž by přitom byla dotčena zásada dvouustupňovosti (dvojinstančnosti), jak tvrdí stěžovatel. Primárním účelem této zásady je totiž zaručení tzv. devolutivního a suspenzivního účinku, tedy toho, aby věc byla přezkoumána správním orgánem vyššího stupně a aby byla odložena realizace obsahu výroku napadeného rozhodnutí, což se v daném případě stalo“*. Ačkoliv se Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zabýval otázkou dvojinstančnosti přestupkového řízení, závěry v něm obsažené lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Především je třeba zdůraznit, že žalobci bylo umožněno vznést námitku týkající se charakteru mandátní smlouvy a tato námitka byla řádně vypořádána. S ohledem na skutečnost, že obě instance kárného řízení tvoří jeden celek, je určující, že odvolací kárný senát napravitel nedostatek odůvodnění kárného senátu a příslušné odůvodnění doplnil. Přitom se přidržel skutkových zjištění a právního hodnocení kárného senátu, a rozhodnutí proto pro žalobce nebylo překvapivé. Ze zásady dvojinstančnosti řízení totiž nelze vyvozovat povinnost odvolacího správního orgánu zrušit rozhodnutí první instance vždy, když tento správní orgán dostatečně nereagoval na veškeré námitky účastníka správního řízení. Naopak je na odvolacím orgánu, aby tyto nedostatky napravitel.

C) Vymezení termínu „poskytování právních služeb“

49. Poskytováním právních služeb ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o advokacii se rozumí soustavná a úplatná činnost, jejímž obsahem je právní pomoc. Z výroku rozhodnutí kárného senátu i odůvodnění kárných rozhodnutí plyne, že jednání žalobce, pro něž byl uznán kárně odpovědným, spočívalo v činnosti, kterou pro město Žamberk skutečně vykonal. Posouzení, zda činnost žalobce byla poskytováním právních služeb ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii, proto nelze učinit pouze na základě uzavřené mandátní smlouvy ze dne 22. 2. 2012.
50. Závěr o tom, zda v projednávané věci byla činnost žalobce soustavná a zda jejím obsahem byla právní pomoc, je naopak zapotřebí učinit na základě žalobcem skutečně vykonané činnosti. Činnost, kterou vykonal, žalobce popsal ve vyjádření ze dne 4. 11. 2012 (viz

č. l. 16 až 20 kárného spisu). Kárný senát v souladu s tímto vyjádřením zdůraznil, že žalobce dne 24. 4. 2012 vypracoval právní posouzení, dne 25. 4. 2012 podal návrh na předběžné opatření, podnět k přezkumu správních rozhodnutí a návrh na přezkum stavebního povolení, dne 24. 5. 2012 jednal na Radě města Žamberk, dne 18. 6. 2012 jednal s právníky společnosti KAVEMA, dne 26. 6. 2012 obhajoval postup na Zastupitelstvu města Žamberk, dne 28. 6. 2012 odeslal přípisy Radě města Žamberk a společnosti KAVEMA, dne 14. 8. 2012 podal žalobu, dne 21. 8. 2012 se účastnil jednání města Žamberk a společnosti KAVEMA, dne 29. 8. 2018 vypracoval návrh dohody o narovnání, kterou v období od 4. 9. do 18. 9. 2012 upravoval (viz str. 4 rozhodnutí kárného senátu).

51. Na jednání před městským soudem dne 12. 4. 2018 žalobce uvedl, že jeho činnost spočívala v posouzení relevantní dokumentace, nalezení právního řešení, jeho předložení Radě města Žamberk, podání návrhu na vydání předběžného opatření v řízení před soudem, vyjádření k odvolání, jelikož návrhu bylo vyhověno a bylo proti němu podáno odvolání, navazujícím podání žaloby a následném jednání s cílem nalézt mimosoudní řešení sporu. Sestávala tedy asi ze tří nebo čtyř právních úkonů.
52. Mezi účastníky není sporu o tom, že výše uvedenou činnost žalobce vykonal. Jejím obsahem byla právní pomoc a z jejího rozsahu plyne, že byla vykonávána soustavně. Z výše uvedeného popisu je totiž zřejmé, že sestávala z několika právních služeb (ve smyslu úkonů právní pomoci), a to přinejmenším ze zpracování právního rozboru, zastupování v řízení před správním orgánem, zastupování v řízení před soudem, udělení právních porad a sepsání listiny. Zároveň se jednalo o činnost, k jejímuž provedení bylo zapotřebí delší doby (více než půl roku). Činnost žalobce tedy měla trvalý charakter. Není proto podstatné, pokud nebyla vykonávána opakovaně či pravidelně (popř. neměl-li to žalobce ani v úmyslu).
53. Soustavnost zároveň nelze spojovat s počtem právních případů (kauz) či počtem osob, pro něž je činnost vykonávána. Pokud by se týkala více právních případů či byla vykonávána ve prospěch více osob, nemusí jít o činnost trvalou, opakovanou či pravidelnou (např. poskytnutí právní služby spoluvlastníkům). Avšak i naopak, pokud by se týkala jednoho právního případu či byla vykonávána ve prospěch jedné osoby, nemusí jít o činnost jednorázovou, nahodilou či výjimečnou. Takové kritérium není způsobilé rozlišení již proto, že jeden případ (popř. činnost ve prospěch jedné osoby) může sestávat z jedné právní služby i více právních služeb.
54. V projednávané věci proto není podstatné, že žalobcem poskytnuté právní služby souvisely s výstavbou bioplynové stanice v katastrálním území Žamberk. Z popisu činnosti žalobce je rovněž zřejmé, že nesestávala pouze ze zastoupení v soudním řízení podle § 27 odst. 1 o. s. ř., byla daleko rozsáhlejší. Není proto ani rozhodné, že žalobce nezastupoval opětovně v různých věcech. V této souvislosti soud pro úplnost uvádí, že pojem *věc* ve smyslu uvedeného ustanovení občanského soudního řádu [*a contrario* pojmu (*téže*) věci ve smyslu § 83 odst. 1 o. s. ř. a § 159a odst. 4 o. s. ř.] nelze s pojmem *případ* (*kauza*) ztotožňovat.
55. Stejně tak není odůvodněná žalobní námitka, dle níž nebyl naplněn znak úplatnosti, neboť v nyní posuzované věci nelze dle soudu s ohledem na dohodnutou odměnu v případě úspěchu hovořit o nízké odměně žalobce, či dokonce o bezúplatném konání. Zde soud připomíná, že z principu autonomie smluvních stran při uzavírání smlouvy o právní pomoci (ať již je uzavřena v jakékoli právní formě, tedy i ve formě mandátní smlouvy)

vyplývá, že je na samotných stranách, jak si upraví výši odměny za poskytnuté služby, přičemž jim nic nebrání tuto odměnu navázat až na konečný úspěch ve věci.

56. S ohledem na výše řečené soud shrnuje, že žalobce poskytoval městu Žamberk na základě uzavřené mandátní smlouvy právní služby ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o advokacii, neboť obsahem jeho jednání byla právní pomoc, kterou poskytoval soustavně a za úplatu.
57. Jelikož žalobce vlastním jménem a na vlastní účet poskytoval právní služby ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii, nejedná se o případ, na který by dopadal čl. 15 odst. 4 etického kodexu. Jinou výdělečnou činností totiž může být pouze činnost, kterou zákon advokátnímu koncipientovi nezakazuje. Poskytovat právní služby ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii vlastním jménem a na vlastní účet jsou však oprávněny pouze osoby uvedené v § 2 zákona o advokacii, nikoli advokátní koncipient. Proto není v této souvislosti podstatné, zda žalobce naplnil podmínky čl. 15 odst. 4 etického kodexu.

D) Závažnost kárného provinění

58. Podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii „kárným proviněním je závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem“.
59. Vzhledem k tomu, že v případě žalobce se nejednalo o opakované porušení povinností, jeho jednání muselo naplnit znak závažnosti tak, aby byly splněny předpoklady pro spáchání kárného provinění. Závažnost zaviněného porušení povinností zákon o advokacii ani jiný právní předpis výslovně neupravuje, platí však, že je hodnocena podle řady kritérií, které umožňují zhodnotit význam chráněného zájmu, nastalé nebo hrozící následky skutku (ve vztahu ke klientovi, dalším osobám i advokátnímu stavu), k okolnostem, za nichž byl spáchán, k osobě kárně obviněného a míře jeho zavinění (přiměřeně srov. § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu).
60. Odvolací kárný senát na str. 8 a 10 napadeného rozhodnutí uvedl, že vymezení okruhu subjektů, které jsou oprávněny poskytovat právní služby dle § 1 odst. 2 zákona o advokacii, chrání mj. advokátní stav před konkurencí tzv. „vinklářů“, kteří poskytují právní služby nelegálně formou nedovoleného podnikání, dále významným způsobem reguluje dodržování pravidel řádné hospodářské soutěže mezi advokáty a v neposlední řadě má zajišťovat vysokou kvalitu poskytovaných právních služeb. Soud nikterak nezpochybňuje význam a důležitost zájmů, které jsou chráněny citovaným ustanovením, zároveň je však přesvědčen, že při posuzování kárného provinění je nutno přihlížet nejen k obecnému významu chráněných hodnot, ale rovněž ke konkrétním okolnostem každého jednotlivého případu, které předurčují, zda a do jaké míry byly tyto hodnoty reálně ohroženy či porušeny.
61. Soud předně podotýká, že byť žalobce poskytl právní služby ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o advokacii, ačkoliv k tomu dle § 2 odst. 1 tohoto zákona nebyl oprávněn, nejednalo se z jeho strany o dlouhodobou či opakovanou činnost, kterou by úmyslně obcházel pravidla stanovená zákonem o advokacii, dlouhodobě narušoval hospodářskou soutěž mezi advokáty či získával finanční prostředky nelegálním podnikáním (ve smyslu soustavného výkonu činnosti za účelem dosažení zisku). Naopak šlo o ojedinělý případ, při němž žalobce poskytl právní pomoc jedinému klientu v jedné právní věci. Z kárného spisu nadto

nevyplývá, že by žalobce své služby aktivně nabízel, neboť dle jeho vyjádření byl sám osloven radním Pardubického kraje a následně místostarostou města Žamberk.

62. Dále soud přihlédl ke skutečnosti, že si žalobce při poskytování právních služeb počínal zcela transparentně, neboť od počátku svého školitele, advokáta Mgr. J. S., informoval o svých krocích a žádal jeho souhlas. Mgr. S. opakovaně potvrdil, že s žalobcem celou věc předem projednal a udělil mu k poskytnutí právní služby pro město Žamberk souhlas (srov. jeho vyjádření ze dne 9. 11. 2012, ze dne 6. 2. 2012 a přiložený souhlas ze dne 16. 11. 2011). Zároveň navzdory žalobcově nabídce odmítl převzít v dané věci právní zastoupení, neboť se jednalo o politicky citlivou záležitost a rovněž měl důvěru ve schopnosti žalobce, že právní služby poskytne na odborně vysoké úrovni. Dále udělení souhlasu podmínil tím, že činnost žalobce nenaruší jeho koncipientskou praxi a chod advokátní kanceláře, což žalobce dle vyjádření Mgr. S. dodržel; jeho jednání tedy nebylo rozporné s § 38 odst. 1 zákona o advokacii.
63. Soud se v obecné rovině ztotožňuje s žalovanou, že zákonné vymezení subjektů oprávněných k poskytování právních služeb má mj. sloužit k zajištění jejich vysoké odborné úrovně, avšak i toto hledisko je nutno posuzovat se zřetelem na specifické okolnosti daného případu. Žalobce v průběhu kárného i soudního řízení podrobně a přesvědčivě popsal svůj postup v právní věci města Žamberk, který svědčí o jeho znalosti případu a právní erudici; úroveň jeho právních služeb následně potvrdil i dosažený výsledek. Žalobcovy právní služby si vyžádal sám klient s ohledem na žalobcovy právní schopnosti i lidské zkušenosti a o jejich úrovni neměl pochyb ani žalobcův školitel, který dal k jejich poskytnutí souhlas (viz výše). V neposlední řadě pak soud přihlédl k tomu, že byť žalobce poskytl právní služby jako koncipient (tedy před složením advokátních zkoušek), svou právní praxi vykonával v advokátní kanceláři již od roku 2009 a při řešení právní kauzy mohl vedle právních dovedností využít i svých politických a (s ohledem na svůj věk) i životních zkušeností.
64. Odvolací kárný senát na str. 9 napadeného rozhodnutí dále uvedl, že žalobce se při poskytování právních služeb dostal do střetu zájmů, neboť jeho skutečným mandantem byla politická strana, nikoliv město Žamberk jednající svým starostou. Tuto skutečnost odvolací kárný senát opřel o citaci části odvolání, dle níž žalobce „*na základě zadání politické strany svému členovi – právníkovi, odhaloval trestnou činnost politických představitelů veřejnoprávní korporace, členů jiné politické strany*“. Soud se však nedomnívá, že by pouze na základě citované věty bylo možno dospět k závěru o žalobcově střetu zájmů. Z vyjádření ze dne 4. 11. 2012 vyplynulo, že žalobce byl osloven s žádostí o právní pomoc radním Pardubického kraje odpovědným za zemědělství a životní prostředí a následně o věci jednal s místostarostou města Žamberk odpovědným za investice a majetek. Uzavření mandátní smlouvy projednala Rada města dne 8. 12. 2012, následně byla odsouhlasena zastupitelstvem a dne 22. 2. 2012 podepsána starostou města Žamberk. Žalobcovým mandantem tedy bylo bezpochyby město Žamberk, přičemž dle čl. I mandátní smlouvy bylo základním cílem činnosti mandátáře dosažení situace, kdy mandant bude mít narovnány vztahy s dotčenými osobami (mj. společností Kavema, s. r. o.) především ve vztahu k nemovitostem ve vlastnictví mandanta. Zájmem mandanta bylo dle mandátní smlouvy prodej pozemků dotčených výstavbou bioplynové stanice, aby nebylo nutné do důsledků řešit již nastalé poškození pozemku ve vlastnictví mandanta včetně případných složitých a ne vždy perfektně učiněných právních úkonů.

65. Soud se přitom domnívá, že žalobce při své činnosti postupoval v souladu s takto vymezeným zájmem města Žamberk a z obsahu kárného spisu nevyplývá, že by přijímal pokyny od politické strany či jakéhokoli jiného subjektu. Dále je třeba vzít v potaz, že obec je samostatným subjektem práva, jehož zájmem a zároveň zákonnou povinností je mj. pečovat o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů a dále hospodárně využívat svůj majetek a přispívat k jeho rozvoji (srov. § 2 a § 38 odst. 1 zákona č. 12/2000 Sb., obecního zřízení, ve znění pozdějších předpisů). Byť obec stejně jako každá právnická osoba jedná prostřednictvím svých zástupců, nelze zájmy těchto fyzických osob směšovat se zájmy samotné veřejnoprávní korporace. Je přirozené, že ve většině případů bude zástupce právnické osoby hájit její zájmy, nelze však vyloučit situace, kdy tomu tak nebude.
66. Dle soudu žalobce při poskytování právních služeb městu Žamberk dbal zájmů vytyčených jak v mandátní smlouvě ze dne 22. 2. 2012, tak obecně ve výše uvedených ustanoveních obecního zřízení. Z toho důvodu je soud přesvědčen, že žalobce postupoval s plným respektem ke svým povinnostem stanoveným v § 16 odst. 2 zákona o advokacii, neboť čestně a svědomitě uplatňoval v zájmu svého klienta – města Žamberk vše, co podle svého přesvědčení pokládal za prospěšné. Skutečnost, že výsledky jeho jednání byly pro mandanta – město Žamberk přínosem (pozemky určené pro výstavbu bioplynové stanice byly prodány za tržní cenu), přitom žalovaná nikterak nezpochybňuje (viz str. 9 napadeného rozhodnutí).
67. Soud se neztotožnil s odvolacím kárným senátem ani co do hodnocení stížnosti obecně prospěšné společnosti Transparency International – Česká republika, o. p. s. Především je třeba zdůraznit, že se jednalo pouze o podnět k zahájení kárného řízení, tedy bez prošetření skutkového stavu, na něž by mohl žalobce reagovat. Obecně prospěšná společnost s ohledem na předmět své činnosti poukázala zejména na skutečnost, že žalobce mohl neoprávněně čerpat finanční prostředky z veřejných zdrojů v souvislosti se svým nelegitimním podnikáním. Soud se však nedomnívá, že by tato výtky byla opodstatněná, neboť dle obsahu mandátní smlouvy ze dne 22. 2. 2012 byla odměna žalobce vázána výhradně na úspěch ve věci (tedy pouze v případě obdržení finančních prostředků za prodej pozemků) a nadto se nejednalo o nikterak dlouhodobou či soustavnou podnikatelskou aktivitu žalobce (viz závěry učiněné pod bodem 60 tohoto rozsudku).
68. Soud s ohledem na vše výše řečené neshledal, že by se žalobce dopustil kárného provinění, neboť v posuzovaném případě nebyla splněna podmínka *závažnosti* jeho jednání ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii. Žalobce nebyl dosud kárně trestán a dopustil se pouze ojedinělého poskytnutí právních služeb, které byly pro klienta prospěšné, neboť vykazovaly náležitou odbornou úroveň, žalobce si při své činnosti počínal transparentně a jednal v zájmu svého klienta. Ze stejných důvodů je soud přesvědčen, že žalobce svým jednáním nesnížil důstojnost advokátního stavu ve smyslu § 17 zákona o advokacii, ale poskytnutím kvalitních právních služeb jeho prestiž naopak zvýšil.
69. Ze všech těchto důvodů soud dospěl k závěru, že žalovaná pochybila, pokud žalobcovo jednání kvalifikovala jako kárné provinění dle § 32 odst. 2 zákona o advokacii, a její rozhodnutí proto shledal v této části nezákonné.

E) Podjatost kárného žalobce

70. Soud se dále zabýval námitkou žalobce ve věci nevypořádání jeho námítky na podjatost kárného žalobce.

71. Soud musí souhlasit se žalovanou, že možnou podjatost kárného žalobce zákon o advokacii ani advokátský kárný řád nikterak neupravuje. Za této situace je však dle soudu nezbytné postupovat v souladu s § 35e odst. 2 zákona o advokacii, dle něhož nestanoví-li tento zákon nebo kárný řád něco jiného nebo nevyplývá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v kárném řízení přiměřeně ustanovení trestního řádu. Trestní řád přitom podjatost státního zástupce (jehož postavení lze chápat na roveň postavení kárného žalobce) upravuje (viz § 30 – 31a trestního řádu). Za této situace se tedy dle soudu kárný senát měl lépe vypořádat se zdůvodněním, proč nemůže žalobce namítat podjatost kárného žalobce, protože neobstojí strohé konstatování, že dle § 3 kárného řádu lze vznést toliko námitku podjatosti vůči členům kárného senátu. S namítanou podjatostí se však dle soudu dostatečně vypořádal odvolací kárný senát, který se věnoval jak možnosti vznést námitku podjatosti vůči kárnému žalobci obecně, tak i konkrétním důvodům, které v rámci své námítky žalobce vznesl vůči kárnému žalobci v předmětném řízení. A soud se s jeho hodnocením ztotožnil, a proto neshledal důvodnost přdestřené námítky.

VIII. Závěr

72. Žalobce se svými námitkami částečně uspěl; městský soud proto zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrátil věc žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
73. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, takže má právo na náhradu nákladů řízení. Jeho náklady řízení se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000 Kč. Žalovaná byla úspěšná v řízení před Nejvyšším správním soudem sp. zn. 9 As 155/2018, avšak ve věci plný úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. března 2020

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu